

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 „ „
Negyedévre . 5 „ „
Egy óra . . 1 „ 70 „
Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
fölszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
az első emeleten,
hová a lap szerkesztői részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

A trónutódlási jog.

Pécs, 1900. június 27.

Az osztrák császári és a magyar királyi korona ez idő szerinti várományosa, *Ferenc-Ferdinánd* főherceg, abból az alkalmából, hogy nem fejedelmi vérből származó nőt, hanem *Chotek* Zsófia grófnőt veszi magának házastársul, holnap ünnepélyes esküt tesz arra, hogy ezt a házasságát morganatikusnak, vagyis nem egyenrangúak közt létrejöttek nyilvánítja s annak minden következményeit viseli. Ez esküről szóló nyilatkozatát a magyar kormány az ország törvényei közé leendő becikkelyezés végett a magyar országgyűléshez be fogja terjeszteni.

Ez utóbbi körülményből igen sokan azt következtetik, hogy ezzel a trónöröklés rendjét s annak feltételeit meg akarják változtatni, mert szerintük a magyar törvény nem ismer morganatikus házasságot s így a magyar pragmatika szankció, mely az 1723. évi I., II. és III. törvényekben foglaltatik, nem is ismerte el a morganatikus házasságnak a trónutódlási jog feltételeire vonatkozó azt a jogfosztó hatását, a melyet a Habsburg-ház családi törvénye erre nézve megállapít. Végső következtetés pedig ebből az, hogy — miután a morganatikus házasság is törvényes házasság — *Ferenc-Ferdinánd* főhercegnek *Chotek* Zsófia grófnóval kötendő házassá-

gából származó utódok a magyar törvény szerint éppugy fognak trónutódlási joggal birni, mintha egyenrangú házasságból származtak volna; mert — mint *Bartha Miklós* a Magyarország mai vezércikkében megjegyzi — a magyar törvény az osztrák pragmatika szankcióból csak a trónöröklés rendjét fogadta el, mely a várományos fokozatát szabályozza, de nem egyszerűen a trónöröklés feltételeit is, a melyek megállapítják a várományosnak a trónhoz való jogát.

Akármilyen tetszetős és a magyar néplelekből fejlődött magyar jogrendszernek megfelelő is ez az okoskodás, a szigorú törvényt magyarázat mellett meg nem állhat. Mert nem áll az, hogy 1723. évi I. és II. törvények az osztrák pragmatika szankcióban, mint az uralkodócsalád házi törvényében a trónutódlás jogának személyi feltételeire nézve megállapított szabályait el nem fogadták volna. Hisz már az 1723. évi I-ső t. c. 4. §-ának az a rendelkezése, hogy mindig ugyanaz az uralkodó uralkodjék Magyarországon, aki az osztrák örökös tartományok uralkodója, magában foglalja azt a rendelkezést, hogy a trónöröklés feltételeire nézve nálunk nem állhat fenn más törvényes rendelkezés, mint a mit az uralkodó család házi törvénye az osztrák örökös tartományokra nézve megállapított.

Hogy ezt a magyar törvényhozás is

ekképpen fogadta el, egészen világosan bizonyítja az 1723. évi II-ik t. c. 7. §-a, a mely utalással az osztrák örökös tartományokra nézve már császári rendelkezéssel megállapított trónöröklési rendre, ünnepélyesen kijelenti, hogy trónutódlási joggal birnak a felsorolt ágbeli törvényes származású, római katolikus, mindkét nembeli osztrák főhercegek. (Legitimos, romano-catholicos successores utriusque sexus Austriae Archiduces.)

A magyar törvény tehát világosan kikötötte, hogy trónutódlási joggal a magyar koronára nézve is csupán csak osztrák főhercegek birnak. Hogy kik tekintendők osztrák főhercegeknek, azt a magyar törvény nem határozza meg, a mint hogy az osztrák főhercegi rang és cím megszerzésének feltételeit a magyar törvényhozás nem is állapíthatja meg. A mikor tehát a magyar törvényhozás magyar trónra nézve ugyanazt az öröklési rendet állapította meg, mint az osztrák tartományokban s e mellett kikötötte, hogy trónutódlási joggal nálunk is csak osztrák főhercegek birhatnak; kétséget nem szenvedhet, hogy a magyar törvényhozás elfogadta az osztrák ház családi törvényének ama rendelkezését is, mely arról intézkedik, hogy ki tekintessék osztrák főhercegnek. Ez a törvény pedig azt rendeli, hogy osztrák főhercegnek csupán egyenrangú házasságból született tekinthető, mi tehát osz-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A műkedvelői előadásokról.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Írta: *Melnár Jákó dr.*

Thália ép úgy vesztett arisztokratikus jellegéből, mint a nemesség; a demokráciát úgy dédelgeti ölében, mint a képviselőjelölt polgártársát és szemet huny, ha esetleg esztetikus arcát szeny éri. De mire való is templomban a különös áhitat, miért is fázasztanók szemeinket a magasba látással, miért is vakittassuk azok világát ama fénytől, melylyel az istennő szolgálatában a művészek neki hódolnak, mire való az elférhetlenért való elragadtatás? Avagy ép ebben fekszik a művészet ereje, hogy távolból való ragyogása szüli lelkünkben a lelkesedés magas fokát?!

Mi emberek születésünknél fogva mindannyian művészek vagyunk. A bölcsőben fekvő csecsemő homlokáról leolvassák a szülők a doktori diplomát, ujjai alkotásáról a századot majdan bámulatba ejtő író, élénk szemeiből az államférfit, szép gyűrűzött fürtjeiből a művészt és mert a jelleg a gyermek növekedésével erősöbül, a szülők szeretete hatványozva hozzátapad s a gyermekből a demokrácia lengő szárnyain ekként képződnek a poéták,

zenészek, festők, írók, államférfiak, diplomatikus és diplomás emberek.

A jogegyenlőség az emberi igyekvésnek, de a hiúságnak is utmestere. Ne kérdezzük, hogy hol fészkel a fecske, a művészet hol üti fel tanyáját, pórál-e vagy főurnál, elég, ha az itt e földön nem válogatós.

Ámde hány álszent elegyedik a templomban a valódi ajtatosok közé, hány bohóc törekszik Thália szinpadára azon hiszében, hogy bámulatra ragadja a világot!?

A művészet mindig a magasztosság produktuma, mint ilyen lelkünknek és gondolkodó elménknek magasra törő iránya, mely magával vonz, elragadtat. A művészetet a művész szüli; lelkületéből leszáll ránk ama szikra, mely gyulasztja lelkünkben a haladás és igazságérzet örökké melegítő tüzet.

Utánzás a művészetben nincsen és így csak kísérletezésnek tekinthetők a műkedvelői előadások. Ha ilyeneknek veszem, mindenképpel felteszem a kérdést, vajjon kulturális dolog-e, ha az sportszerűen üzetik, válik-e a népnek egyformán hasznára és mennyiben?

A műkedvelő előadások oly általános felvirágzásnak indultak, hogy manapság boldog boldogtalan vállalkozik rá. Tán össze lehetne hasonlítani a gyermekeknek ezeltől divott katonásdi játékaival.

H. városkában, hol nagy az intelligencia, műkedvelői előadás van, meghívják; ugyanekkor veszem Kémény községből a műkedvelői

szini előadásra szóló meghívót a Gyimesi vadvirághoz. Engem a vadvirág falura vonz, erdő közepette a hamisítatlan természetben, a friss, üde levegőben szivni óhajtom ártatlansága illatát; lépünk tehát be a muzsáknak természetből diszitett rájárába és pillantsunk a szinpadra.

Ha szabad a jelenkorban e szót „parasztot“ említeni, — pedig kár e szó valódi jelentőségében való kimulásaért — úgy azt lehet mondani, hogy e kitűnő színmű bárhol és bármikor előadva csak erkölcsnemesítő hatással bírhat, ha tehát ama cél van kitűzve, hogy a parasztelel tiszta erkölcsével és romlatlan lelkületével bemutattassék a népnek, úgy a műkedvelői előadást pártolni lehet.

Már más tekintet alá jó annak megbíralása, vajjon az író által kifejtett eszmék s alakok a maguk valódiságában és eredetiségében nyilvánulnak-e? Tud-e a szereplő szerepébe vért önteni, neki hust adni? Ha e kérdést felvetjük, úgy el a legtöbb műkedvelői előadással! A szini művészet legfőbb jellemvonása, hogy a szerepvivő nem az, ki máskor szerep nélkül és ekkor két feladatot kell megoldani; saját lényéből kivetkőznie és a máséba bujni; a második e felvett tényt külsőleg is kifejezésre juttatni, ekként válhatik lehetővé az, hogy a bűnt a szinpadról tanuljuk megvetni, gyűlölni, az erényt követni, dicsőíteni.

A mindennapos pór, avagy menyecske, pórlegény vagy leány a népszínműben megszű-

trák főhercegnek s így a magyar trónra utódlási joggal bíró várományosnak nem tekinthetünk olyant, aki az osztrák ház törvénye szerint nem főherceg.

Az ellenezetűek azt kérik erre, hogy mi szükség van hát akkor Ferenc Ferdinánd nyilatkozatának az ország törvényei közé való becikkelyezésére, ha a morgantikus házasságából leszármazó utódoknak e nélkül sincsen trónutódlási joguk sem az osztrák császári, sem a magyar királyi koronára?

Természetesen nem tudhatjuk, miféle intenciók vezérlik az uralkodót és az uralkodó családot, mikor annak a nyilatkozatnak törvénybe iktatását sürgetik, közel vélünk azonban járni az igazsághoz, mikor oda konkludálunk, hogy ezzel éppenséggel nem a törvényesen megállapított öröklési rend megváltoztatását célozzák, sőt éppen ellenkezőleg, biztosítékot akarnak szerezni — már a mennyire emberi számítás szerint ez lehetséges — arra nézve, hogy ez az öröklési rend a jövőben se szenvedhesen változtatást.

Maga a morgantikus házasságot kötő főherceg legközelebbi várományosa mindkét koronának, közelfekvő tehát a föltevés, hogy trónra jutván egész uralkodói hatalmát és tekintélyét latba fogná vetni a törvényes trónöröklési rendnek olyatém megváltoztatása érdekében, a mely az ő törvényes bár, de nem egyenrangú házasságából származó utódaira is kiterjeszti a trónutódlási jogot; ez pedig sértené az uralkodóház ama tagjainak jogát, akik a most főnálló trónutódlási rend szerint közelebbi várományosai a trónnak.

Hogy tehát a leendő uralkodót eme természetes törekvésének magába fojtására rábírhassák arra az időre is, mikor az ő kezében lesz összpontosítva a szuverén hatalom, lebilincselik az ünnepélyes eskü erkölcsi kötelekeivel már most és ennek megerősítéseül az eskü törvénybeiktatásával

nik; a színpadon új póralakot ölt, mely azonban természetes mivoltából nemcsak hogy ne veszítsen, hanem annak ősi tiszta megjelenésében nyilatkozzék. A műkedvelői előadások legtöbb eseteiben ennek teljes hiányát lehet tapasztalni.

Okát abban keresem és találok, hogy a tanulóhoz nem szokott pór már nagy ügyességet árul el azzal, hogy szerepét jól betanulva — dicséretére legyen mondvá a magyar fajnak — a színpadon jól el is mondja. De a nehézséggel való megküzdése egész figyelmét és szellemi erejét lekötöti, az irodalmi nyelvezet nehezedik nyelvére és mert minden küzdelem erőltetésbe kerül, e jelenség sem bujhat el fülünk és szemünk elől és annál feltűnőbbé válik, minél inkább kivetkőzteti e nyelvezet pór természetéből, anélkül, hogy azt ismét magára ölténé, mert e nyelvezetben nem tud pór lenni.

A külvilágban a társadalmi élet, a sokoldalú érintkezés és tapasztalat, az életből meritett és arra visszaható események tipikus ellesése, melyek lelkünkre és kedélyünkre oly sokféle benyomást gyakorolnak, mind oly mozzanatok, miknek a színpadon érvényesülniök kell, ha innen akarjuk a valódi életet érényivel, tévedéseivel, félszégeivel és büneivel megismerni.

Innen van az, hogy a városiaknak, mint tanult és gazdag tapasztalatokkal, finomabb izléssel és modorral bíró egyéneknek, jobban sikerül a műkedvelői előadás, holott a falusi-

már előre biztosítják a magyar törvényhozás kipróbált hűségét, hogy se a jövőendő uralkodó, esküjével ellenkezőleg, ne törekedjék a saját leszármazóit a trónra emelni, se a magyar törvényhozás a becikkelyezett nyilatkozat hatályon kívül helyezésébe bele ne menjen éppen akkor, mikor annak érvényesülnie kellene.

Ez lehet az egyedüli igazi célja annak az eskünek és a becikkelyezésnek; hogy aztán ez a cél megvalósul-e, azt a jövő titokzatos fátyola borítja, a melyet már most fellebbenteni nem adatott halandónak.

A harangozó panasza

vagy:

a rác-kozári kísértet.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. június 27.

Hathatós, rémregénynek való cím, mely alatt azonban nem Monte Christo gróf rejtelmes kalandjaihoz hasonló romantikus história rejtőzködik, hanem egy olyan közönséges napi esemény, mint akár a »felakasztott suszter« vagy »elveszett öleb«. Alapját azonban annak a históriának az a nem épen vigasztaló tény képezi, hogy bár a boszorkányüldöző Könyves Kálmán korszaka óta szép idő telt el, a haladás, a felvilágosodottság szelleme még sem volt képes a nép egy bizonyos, ősi nézeteibe belekövesedett rétegében a kísértetek s babonákba vetett hitet megingatni.

S ha hetekig, hónapokig ez a hit nem nyilatkozik is meg észrevehető külsőségben, elég akármily csekély, természetes alapon nyugvó, de misztikusnak látszó jelenség, hogy megfélemlítse az embereket.

Ennek a históriának Rác-Kozár község a színhelye s hőse az ottani harangozó.

Körülbelül két héttel ezelőtt történt, hogy a harangozó bement a templomba, hogy mint rendesen, elvégezze az esti harangozást, azonban alig szólt néhány percig a harang, mikor az ember sápadt arccal, ijedten rohant ki a templomból.

Falun persze az esti harangszóra már

aktól e tekintetben távol marad. Zavarba is jönnék, ha valaki tölem stante pede bírálatot kérne és legjobban cselekszenek, ha azt kérdik, hogyan tetszett a játék, mire feleletem nem lehet más, mint: nagyon jól tetszett — a játék, hozzáteszem azt is: no hát nagy igényeket nem szabad kötni a műkedvelői előadásokhoz, mert a művészek nem pottyannak le az égből és arra, hogy a szülők számítása szerint a tréfás összejátszásból komoly alkalmi házasság keletkezzék, eléggé jól folyt le a játék.

Visszatérve tehát felvetett kérdésekre, van-e a műkedvelői előadásnak erkölcsi hatása és befolyása egyáltalán és különösen a földmivelő osztálynál, feleletem annak esetleges hátrányának figyelembevételével adható. Ha azt a maradékos benyomást gyakorolja, hogy a népet a korcsmától, a tivornyázástól és a sok fejbeveréstől úgy tartja távol, hogy egyszerű falusi jellegét ezáltal nem veszti el, hanem szívbőlileg polgárosodik, úgy Isten neki, kapjon lábra a falukon a műkedvelői előadás, de ha a magyar földmivelő népnél a már amúgy is lábrakapott nagyizást és munkakerülést fokozná, ha hozzájárulna ahhoz, hogy a kapát hóna alá elrejtje a magyar menyecske, a férj pedig lassan-lassan a tulterjeszkedő és a magyarokat kiszorító sváboknak adja el szép, az ősök által szerzett birtokát, úgy a kétélű fegyvernek rozsdás része fordul a magyar földművelő felé, mely vérmérgezést idézhet elő.

mindenki a maga fedele alatt van s így történt, hogy a harangozó rémületének nem volt tanúja, csupán a családjának mesélte el sugva, s irgalmatlanul hányva magára a keresztet, hogy a templomban kísértet jár!

Hiába volt a család megnyugtató, csillapító ereje, az öreg hatvanhároméves ember szinte boszusan erősítette, hogy de bizony rossz lelkek járnak a torony körül.

— Hiszen csak tudom — mondta erősítve állítását. — Alig fogtam meg a harang kötelét, alig húztam egyet-kettőt rajta, mikor erős kopogás recsegés ijesztett meg. Hirtelen abbahagytam a harangozást, de alig kondult el az utolsó harangütés, mintha kötőtűkkel verdesték volna a harangot, úgy szólt tovább.

Az öreg ember aludt egyet a nagy riadalmára s másnapra kissé visszatért a bátorsága, esti harangszókor azonban újra kifutott a templomból, mert — a mint ő mondta — újra garázdálkodott a kísértet.

Ennek a híre aztán kiszivárgott a nép közé s míg egy része — persze az öregje — különböző hasonló rémhistóriákat mesélgetve, hajlandó volt elhinni a kísértetek sétáját és harangozását, addig a fiatalabb generáció jóízűeket nevetett a vén ember rémületén, ki azonban nem hagyva annyiban a dolgot, jelentést tett az esetről a községi előljáráságnál.

Itt természetesen kétkedve fogadták a hírt, de nehogy a harangozó meséje a községi lakókban nagyobb rémületet keltsen vagy felizgassa a kísértetekbe vetett hitüket, elhatározták, hogy vizsgálatot indítsanak a dologban.

Meg is tartották azt a vizsgálatot, melynek eredményétől még a megrémült harangozó is fanyar nevetésre fakadt.

A vizsgálat — melynek megejtése közben néhány falubeli gyerkőcöt felmászattak a toronyba — megállapította ugyanis, hogy a tavasszal valami bolond fecske madár rakott fészket közvetlen a harangláb fölött. Miután a fecskék természetszerűen már korán nyugvóra térnek, este, amint megkondul a harang, rémülten röpködnek ki fészkeikből s persze szárnycsattogásuk, csipogásuk s az a zaj, melyet röptükben a haranghoz ütődve okoznak, elég misztikusnak hangozhatik, különösen olyan öreg ember előtt, ki amúgy is elfogult a maga ódiságában a kísértetek iránt. Persze a természetes eredményü vizsgálat kétségen kívül lecsillapította a felháborodni kész kedélyeket, csupán az öreg harangozó rázza kétségbe a fejét s valami esőkönyös mogorvasággal dörmögi:

— No már szó, ami szó! Amit én hallottam, az mégis csak kísértet volt!

Hírek.

Pécs, 1900. június 27.

Az én keztyűm.

Volt nekem kérem egy pár tisztességes állapotban levő keztyűm s azt is elárulom, hogy valamikor szalmasárga színű volt, de sajnos, abba a kellemetlen állapotba jutottam tegnap délután óta, hogy már nincs.

Igenis kérem elveszett, azaz tulajdonképpen valakinek nagyobb szüksége lehetett rá, mint nekem s magához vette.

Tegnap délután szokásomtól elütőleg bementem egy kávéházba, hogy egy meleg kávéval megigyam, így gondolkodván véletlenül husz krajcárra téve szert, hogy igaz, miként házi orvosom: a sors, zsebem üressége miatt, megtiltotta a vacsorázást, de nem mondta ki, hogy ozsonnálom nem szabad.

De nagyon drága volt az ozsonna, azt különösen akkor tapasztaltam, midőn fizetve keztyűmet akartam felhuzni, a melynek már akkor hült helye volt.

Na hiába kérem, ilyen is csak rajtam történhetik meg. Én már szokva vagyok a sors csapásaihoz s nem is tudom, mi történ-

nék velem, ha egyszer az ellenkezőt kellene tapasztalnom a sorstól.

Mondom keztyűm eltűnt, ezt én csendes resignációval tudomásul vettem, csak az bántott, bohém ember létemre, hogyan lehet valaki olyan, hogy még annyi gavalléria sincs meg benne, hogy azt mondaná: »Uram, a maga keztyűjére szükségem van« s én akkor meghatva azon szerencsétől, hogy én vagyok az a boldog boldogtalan, a kinek keztyűje megnyerte a maga tetszését, féltérde ereszkedve nyújtottam volna át neki.

Károly ugyan, ki a kávéház ambiciózus pincérje, igyekezett vigasztalni, mondván, hogy ő adhat, a milyen csak tetszik, mert holmi kifizetetlen cehek fejében maradt reá örökség gyanánt egy egész kirakatra való s ha kimenője van, ő is ezekből szokott válogatni.

Midőn pedig én büszkén visszautasítottam ezen ajánlatot, tisztelettel vegyes érzelmekkel eltelve, kérem néhai keztyűm jelenlegi gazdáját, nyújtson módot arra, hogy általam nagyrabecsült személyével közelebbi megismerkedhessem, ezt pedig azért, hogy jobbjanak megrázása után a keztyűmről szóló kifizetetlen számlát is átruházhassam, így gondolkodván: »Ha elveszett a fejsze, dobjuk utána a nyelét is.«

Azért tehát nyugodjék meg uram, mert nem azért akarok megismerkedni önnel, hogy keztyűm visszakérjem, óh nem, a világot sem. Ön továbbra is nyugodtan korzózhatik velem. Igen kérem, csak tessék egész bátran egészséggel használni s ha elrongyolódik, tegye vissza arra a helyre, a honnan volt szives elvenni.

Mert hát kérem világletemben mindig üldözött a szerencse.

Lucifer.

Napirend 1900. június 28-án.

Naptár: csütörtök, június 28. — Róm. kath.: Leo. — Prot.: Ireneusz. — Görög-kel. (június 15.) Ámosz — Zsidó: Thamus 1. — Nap két 4 óra 6 perckor; nyugszik 7 óra 57 perckor. — Hold két reggel 5 óra 16 perckor; nyugszik este 6 óra 30 perckor.

Időjárás. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: meleg, szeles idő, helyenkint csapadék és zivatar várható.

— **Lapunk szerkesztősége a mai naptól fogva Mária-utca 1. szám alatt a földszinten levő eddigi helyiségéből az emeletre költözött.**

— **(Ünnepre fel!) És megszólalnak holnap (csütörtökön) este fél kilenc órakor a templomok összes harangjai, hogy kilenc óráig zúgva hirdessék a népnek, hogy nagy ünnepet ülünk, a magyar katolicizmus kilencszázéves jubileumát!** Délután 3 órakor az összes templomokban *vecsernye* lesz, mely után *nemzeti színű zászlók* hirdetik a város középületein és magánházain a nagy ünnep beköszöntését. Este hat órakor a Rökus-dombon, a katonai lövőtéren és a Havihegyen *petárdázás* lesz. Este kilenc órára a székesegyház és a városban a házak fényes *kivilágításban*, tündértényben fognak uszni s a székesegyház előtti téren kezdődik a nagy *hangverseny*, melyen a pécsi Dalára, a Polgári Daloskör, a Kath. Legényegylet Dalárdája, a Bányatelepi Daloskör tagjai, a főgimnázium s a főreáliskola, papnevelő intézet s a tanítóképző intézet növendékei, valamint a katonazenekar vesz részt. Ez lesz a Péter és Pálnapi jubileumi ünnep bevezetése, melyre egy szívvel-lélekkel készül városunk katolikus lakossága. És ünnepeljünk is! Ünnepeljünk meg *méltó fényvel és áhitattal* a magyar katolicizmus kilencszázéves jubileumát.

— **(Személyi hírek.)** Br. *Fejérváry* Imre főispán ma este, a budapesti gyorsvonattal, egy napi távollét után hazaérkezik. — *Waniss* Sándor főszolgabíró ma Hosszuheténybe ment, hogy az odaváló plébános borjárandósága ügyében megtegye a szükséges intézkedéseket.

— **(Te Deum.)** Nagy nap virradt ma a pécsi főgimnázium tanulóira, egyiknek rossz, a másiknak örvendetes. Ma kapták ki az értesítőket. A bizonyítvány osztást megelőzőleg reggel félnyolc órakor ünnepélyes Te Deum volt, melyet *Gyikos* Péter, főgimnáziumi tanár celebrált fényes segédlettel. A mise alatt az intézeti énekkar gyönyörű egyházi énekeket adott elő. Az ünnepélyes szent mise után a diákság visszavonult az iskolába, hol kiosztották az értesítőket. A fájdalmas arcokat, a kapuban kijövet, közönbős, mérges, majd örvendetes képek váltották fel, a szerint természetesen, a milyen volt a bizonyítvány. S megkezdődött a nagy vakáció, a diák élet legkellemetesebb része. Boldog diákok! (Hogy nem mindegyik boldog, az már privát pech!) Ma a gimnázisták, holnap a reálisták vesznek bucsut a várostól s aztán csend lesz, mélyes csend és nyugalom, melyet majd szeptember hónapban elevenít ismét fel a diákok bevonulása.

— **(Jelentés a vízről.)** A főmérnöki hivatal a Tettye-forrás vizállásáról ma a következőket jelenti: A viztartók tele vannak; a Tettye-forrás vizszolgálati képessége f. hó 27-én reggel hat órakor 4800 köbméter.

— **(Nyugdíjas vasutasok adója.)** A nyugdíj állományban levő vasutasok adóját tudvalevőleg a különböző vasutársaságok az illető nyugdíjazottak nyugdíjilletményéből vonják le, részben hogy az adó pontosan befizettségük, részben azért, hogy a nyugdíjasok meg legyenek kímélve a végrehajtók kellemetlenkedéseitől. Legújabbán a vármegyéhez érkezett a déli vasut üzemeltetésének átírata, melyben a megye területén ingatlanokkal bíró nyugdíjas vasutasok névjegyzékét terjeszti be a megyei utadó kirovása végett. A kimutatás beérkezett s tán a többi nem is kell mondanunk: Természetes, hogy a vármegye mielőbb kirója az adót, mely a vasutársaság által eszközölt levonások folytán hajsza pontossággal fog a megyei kasszába befolyjni.

— **(Merénylet egy kanonok ellen.)** A *Pozsgay* József kanonok, papnevelőintézeti kormányzó ellen elkövetett merénylet tette, *Póty* Mátyás szabó, a városi kórházban tegnap délután eszméletre tért s jól érezte magát. Ma délelőtt azonban állapota ismét súlyosabbra fordult s míg tegnap beszélt is, ma nem válaszolt a hozzáintézett kérdésekre. Csak most tűnt ki, hogy a merénylő szabó mily lelkiismeretlen volt a rá bízott munkákban. A papnövendékek részére készített reverendák szövetét február 20-án kézhez vette s abból *ötven forintért vagy száz méter elzalogosított*, ugyane hó 27-én *ismét huszonöt forintért zálogosított el szövetet* s mert ki sem váltotta, ebből látszik, hogy saját hibája és könnyelműsége folytán jutott abba a helyzetbe, hogy nem is készíthette el a kijelölt határidőre a reverendákat. *Pozsgay* József kanonok sebei arcán és karján — mint értesülünk — a legszebben gyógyulnak s így

a közrészvétet keltett merénylet utókövetkezményeit csak egy-két hétig kell még viselnie.

— **(Pályázatok.)** A somogy megyei lengyeltóti m. kir. adóhivatali adópénztárnál adópénztárnoki, ellenőri és altiszti állások vannak üresedésben. Pályázati kérvények július tizig nyújtandók be a kaposvári pénzügyigazgatónál.

— **(A mérges gomba áldozatai.)** *Szenyei* Domokosné somogy-zsidi lakosnő gombát szedett az erdőn s azt ebédre megtözte. Családja és napszámosa, *Hullai* Jánosné jóüzien ettek belőle, de csakhamar mindnyájan rosszul lettek. *Szenyei* négy éves *Margit* leánykája és *Hullai* Jánosné estére borzasztó kinok közt kiszendvedtek, a többi megmentette a gyors orvosi segítség. Nagy-Atádon hasonló szerencsétlenség történt. Itt *Genethen* Ferenc ácsmester felesége főzött mérges gombát s megkínálta belőle a velük egy udvaron lakó tanítónőnek, *Benedikti* Jánosnének a kis fiát is. *Genethen*, a felesége s a tanítóné kis fia csakhamar heves görcsöket kaptak s *Genethenne*, meg a kis fia másnap reggelre meghaltak. Az ácsmestert sikerült megmenteni.

— **(Papszentelés.)** Ma reggel hét órakor kezdte meg a papszentelés ceremóniáját *Hetyey* Sámuel megyéspüspök, mely tartott majd kilenc óráig. A papszentelésen nagy közönség volt jelen, részint az új misések rokonai, barátai, részint ájtatos hívek. A szertartás végén a főpásztor ihletett szavakkal szólott az ifju levitákhoz a pap magasztos hivatásáról, a papi állás nehézségeiről, annak súlyos kötelezségeiről s felelősségéről. Az új misés papok, mint a napokban megirtuk, a következők: *Bergovec* Mihály, *Hajdinyák* Vince, *Kapossy* Iván, *Mózes* András, *Müller* Károly, *Tóth* Lajos. Az új papok dispositiójukat a napokban fogják megkapni.

— **(Vérengző tótok.)** Kadarkut és Hedrahely között Somogy megyében az országúton véres gyilkosság történt. *Loncsák* Mihály és *Gyurik* András gyolcsos tótok vásárról hazatérve, folyton veszekedtek. A miatt haragudtak egymásra, hogy az egyik elcsalta a másik vevőjét. A veszekedés hevében mindketten bicskát rántottak s azzal támadtak egymásnak. Beleavatkozott a harcba *Roncsák* segédje is, *Szladez* Ambrus s ennek segítségével aztán olyan alaposan elbántak *Gyurikkal*, hogy az holtan maradt a csatatéren. *Roncsák* és segédje a gyilkosság után elhajtottak. A meggyilkolt *Gyurikkal* volt egy *Vankó* nevű 15 éves fiú is, a ki a gyilkosság után gazdája holttestét bevitte Hedrahelyre s az ottani elöljáróságnál jelentést tett az esetről. A megszokott gyilkosokat most nyomozza a csendőrség.

— **(Háromszoros gyilkosság.)** Texas állam San Augustine városában, mely harmincöt mértföldnyire esik a legközelebbi vasuti állomástól, véres tragédia folyt le. A városka székhelye San Augustine megyének. E megyének Wals N. volt a sheriffje. Pár hét előtt agyonlőtte őt *Borders* Lycurgus. Utódjának *Roberts* Neelt, a Wals család rokonát választották meg. A héten Wals Jenő, a meggyilkolt sheriff öccse agyonlőtte *Brooks* Bent, *Borders* rokonát. *Borders* Lycurgus erre a városba sietett több barátjával, hogy boszút

álljon. Wals Jenő ezt megtudta és Roberts Neel seriffhez folyamodott, hogy járjon el Borders és társai ellen. A sheriff föleskette két őcsécsét, Sidneit és F. G.-t segédeknek és velők a megyei törvényszék termébe lépett, hol éppen folyt a vizsgálat Brooks megölése fölött. Alig hogy beléptek, a Roberts párt puskáiból sortűzet nyitott rájuk: két Roberts halva rogyott össze, a harmadik — a sheriff — oly súlyosan megsérült, hogy pár óra múlva ő is meghalt. A városkában nagy lett az izgalom, mindenki fegyverkezett és elkerülhetetlen a további vérontás, ha néhány higgadt polgár távirati kérésére az állami kormányzó egy nemzetőrségi csapatot nem küld a városba. Broders és Brook-pártiak, kik a törvényszéki teremben a háromszoros gyilkosságot elkövették, még szabad lábon vannak. A véres drámában érdekelt négy család délkeleti Texas legrégebb és legelőkelőbb családai közé tartozik.

— **(Betegsegélyző - pénztárak egyesülése.)** A pécsi kerületi betegsegélyző pénztár által felvetett eszmét, a Pécsen levő összes betegsegélyző pénztárak egyesülését — úgy látszik — a társalgatok kedvezően fogadták. A pécsi csizmadia és cipész betegsegélyző-pénztár — mint már jelentettük — rendkívüli közgyűlést tart a jövő hónap 15-én délután 2 órakor a városháza közgyűlési termében, melyen a pénztárnak a kerületi betegsegélyző pénztárral való egyesülését fogják tárgyalni.

— **(Tolvaj a vasuton.)** Az üszöghi állomás előjáróságánál tegnap este panaszt emelt Glück Mór, budapesti kereskedelmi utazó, hogy a vonaton elhelyezett s fehéreneművel és hivatalos iratokkal terhelt kofferjét ellopta valaki. Hogy ki volt a tolvaj s hogy hol történt a dolog, azt persze nem tudni. Az állomási előjáróság jelentést tett most az esetről a pécsi rendőrségnek, mely nyomozza a tolvajt.

— **(Holttest a Dunában.)** Gerjen községben e hó 20-án egy 50—60 év körüli őszhajú nőt találtak a Dunában, akinél ezüstben és papírban több mint 400 koronát találtak.

— **(A zsidók vándorlása.)** Mohácsi tudósítónk írja, hogy a napokban egy kétszáz főből álló kivándorló társaság időzött ott a hajóval. Másnap ugyanily csapat, mely hatvan tagot számlált, állomásozott Mohácson. A kivándorlók Romániából jöttek s valamennyien zsidók, Amerikába vitorláznak. Megelőzőleg irtak a mohácsi izr. hitközségnek, hogy szegénységükben segíyezze őket. A mohácsi izr. hitközség el is látta őket hussal, kenyérral és tejjel s így segítve rajtuk, utnak bocsájtotta őket. Pesten ismét állomásoztak, onnan aztán a legegyszerűbb összekötés szerint mennek ki az új világba, Amerikába. Szerencsés utat!

— **(Nápoly.)** A vidámság városa, honnan száműzték a gondot, melynek őrege, ifja csak a jelennek él, hol a legflegmatikusab angol turista és a legzordabb német professzor is mosolygós arccal lótt fut az utcákon, hol utonállók módjára csikarják ki az idegen pénzt, de azt is oly kedvesen cselekszik meg, hogy még akkor sem haragszunk rájuk, mikor hazatérőben már csak épen a vasuti bilétára hagytak pénzt a tárcánkban. . . Ezt a karakterisztikus várost, a maga riktó színű házaival, háromszáz templomával, történelmi neve-

zetességü középületeivel, pompás parkjaival, páratlan szép keretben: a tenger, a tűzokádó Vezuv, a mindig havas hegyláncok közepett — tehát egész Nápolyt és vidékét, teméntelen házaival, utcáin a nyüzsgő alakok sokaságával — festette meg csodálatos, igazi német buzgósággal, roppant technikával, megkapó plasztikával, egy müncheni festőkből álló konzorcium. A tájképrészletet a művészi körökben nálunk is jól ismert Schönchen Zsigmond, a figurális részt Fleischer Fülöp festő tanár, az ismert bécsi császári jubilaris kép megalkotója festette. *Szebb látnivaló régen nem volt Budapesten, mint ez a Nápoly-körkép, melynek megtekintését ajánljuk mindenkinek, a ki Budapestre rándul.*

— **(Állatok az utcán.)** Hát bizony ez furcsa história. Ugy jut az a mi tudomásunkra, hogy ujságíró voltunknál fogva valamelyik jó ismerősünk, de bizony gyakran egész ismeretlen ember is megfog, aztán kezdődik a jeremiáda:

— Kérem, jó uram, írjon néhány szót az ujságba erről a tarthatatlan állapotról. — Nézze, az én házam előtt már napok óta egy döglött kutya vagy macska hever. Hivja fel erre a rendőrség figyelmét, hiszen tán még sem járja az, hogy az az állat ott büzhödjék meg az én házam előtt!

Két ilyen esetről is értesítettek bennünket. A felsővámház-utcának a Kossuth-utca felőli részén már három nap óta hever egy zsákba varrott macska teteme, mely ily hőségben hogy mennyire káros a közegészségre, tán mondánunk sem kell. A Vitéz-utca pedig tegnap este óta valóságos kutya családirámának a színhelye. Egy barnaszőrű anyakutya hever ott három kölykével s mind a négyet kidobták a vízfolyásba. Nos, mi megteszszük a kötelességünket s a közegészségre feltétlenül káros, utcán heverő állathullákra felhívjuk a rendőrség figyelmét.

— **(Nagy betörés Bécsben.)** A bécsi rendőrigazgatóság értesítette a főkapitányságot, hogy e hó 19—20-ika között éjjel a IV. kerületi Heu-Gasse 38. szám alatt levő házban betörés történt, amely alkalommal onnan 16.000 korona értékű pénzt s érték-papírt loptak el. Az egyik tettest Pravda Habert munkás személyében kinyomozták s letartóztatták. Az illető már többször volt büntetve. Társa Blecha Ferenc, helyesebben Schlesinger, bécsi születésű, 21 éves nőtlen gyári segédmunkás megszökött. A betörőnél mintegy 4000 koronányi készpénz van, s nála van az osztrák-magyar bank 40.934. számú záloglevele, egy 2000 korona értékű papírjárulékról szóló kötvény és az 54.011/18. számú olasz vörös kereszt sorsjegyek.

— **(Halálos keresztelő.)** Memphis tenesseei városban a minap baptista keresztelő volt. A baptisták a keresztelendő tudvalevőleg egészen víz alá meritik, még pedig folyóban, vagy tóban. Ezuttal a Mississipiben kereszteltek. Píllipps János neofita, miután megkeresztelték, a hajóhoz sietett, hogy fölöltözzék, de egyszerre hátrahanyatlott és eltűnt habokban.

— **(Eljegyzés.)** Fejér József, a mezőgazdasági takaré- és hitelbank részv. társaság pénztárnoka Szombathelyen, eljegyezte Fuchs Erzsikét Fuchs Mór leányát Kaposvárról.

— **(Aratás.)** Péter és Pál napját két nap múlva megérjük, ősi szokás szerint ennek a két illusztris szentnek a névünnepe az aratás kezdő napjának tartják. A júniusi meleg napok az idén is igazságot adnak, a régi hagyományoknak, mert immár a gabona, főképp a homokos vidéken nagyon előre haladt az érésben s egy pár nap alatt megéri a kasza alá. Az aratás levén a legfontosabb mezei munka, nem csuda, hogy most minden egyéb szünetel, csak az az egy gondolat dominál, vajjon minő lesz az aratás, mit hoz a termés! . . Reméljük jót. Pár nap múlva már látni fogunk aranyhullámzású mezőket, sőt keresztetekbe rakott gabonát is.

— **(Képviselői beszámoló.)** Psík Lajos, a nagyatádi kerület országgyűlési képviselője, tegnapelőtt Nagy-Atádon tartott beszámolót. Beszélt az országgyűlés eddigi munkásságáról s ismertette a készülöben levő érdekesebb törvényjavaslatokat választói előtt.

— **(Ellopott ékszerek.)** Megirtuk annak idején, hogy egy uri családnál nagyobb ékszerlopás történt, melynek elkövetésével a házbeli cselédeket gyanúsították. Ez a gyanú — mint most kitűnt — alapos is volt, mert ma egy a házban akkor ott szolgált cselédet Kovács Antal rendőrbiztos a gyár-utcai zálogházban rajtacsipett, mikor a leány egy arany zsuzsut akart elzalogosítani, a mi a lopott ékszerekből való. A leányt letartóztatták s a megindított nyomozás során most bizonyára megkerülnek majd az ellopott ékszerek.

— **(Duhaj legények.)** Néhány katonának bevált, berugott falusi legényről szól már ismét az ének, kiknek nem lehet nagyobb véteni, mintha az ember hetyke tettükért kipellengérezzi őket az ujságban. Szörnyen haragszanak ezért a falusi legények, mikor a lányok azt mondják nekik: »Pali, vagy Miska! Tégöd ugyan kiszörkesztöttek az urak az ujságba!« — Szemére huzza kalapját ilyenkor a legény és csak úgy magában dohogva szidja a tollkezelő urak csillagát. No és a ki szerkesztés kellemetlen állapotába jutnak most Kerekes József, Verhó István és Csap János magyar üröghi legények, kik dacára bevált katona voltak, csöppet sem hősök, mert tegnap este berugva hazafelé menet, meglámadtak egy fiatal cselédleányt, aztán mikor durva szerelmi ajánlataikat visszautasította — hát szégyen ki is mondani — hármau megverték a leányt! A legkevésbé sem hős legényeket feljelentették a bíróságnál.

— **(Az irgalmas néni.)** A kis Szabó Erzsike egy olyan csöppnyi öt-hat éves leányka s mig édes anyja, ki a szigeti országuton házmesterné, takarítani odajárt, a kis Erzsike valahogy kiszabadult az utcára és ott ödöngött a kocsitton. Szaladgált, játszadozott egy darabig, aztán rémülten futásnak eredt, mert valami dübörögve döcögő szekér elé került, mely tolyton üldözte azt a szerencsétlen kis leányt, ki valami megfoghatlan kábultságban, a helyett, hogy jobbra, vagy balra tért volna ki, folyton a kocsit előtt futott, mely végre is utol érte és fellökte a csöppnyi kis leányt. S a mint Erzsike ott feküdt a földön, alétlan az ijedtségtől, arra jött egy fehér bóbítás irgalmas néni s végtelen szeretettel kapta karjára az elájult kis leányt, a bámuló embe-

rek tömegén keresztül vitte Erzsikét s mire a kis leány édes anyja haza érkezett, a csöpp kis leányka már ott feküdt az ágyban és bágyadtan mosolygott megrémült édes anyjára, kit az ágynál örködő irgalmas néni nyugtatótt meg, hogy hála Istennek, az ijedtségen kívül más baj nem történt. Aztán eltűnt, elment a fehér bőbitás irgalmas néni, senki sem tudja ki volt. Azaz, hogy mi tudjuk, de nem áruljuk el, hiszen nem űzte, nem hajszoalta őt a hiuság, midőn megesett szive a kis leány bal esetén, csupán irgalmassága készítette jó cselekedetre. S az ilyen néniéért csupán imádkozni szokás!

— **(A lutri áldozata.)** Nápolyban egy boltiszolga már esztendő óta megrögzött csökönnyösséggel minden szombat este ugyanazt a négy számot a lutriba tette. Még eddig egyetlenegy számot sem húztak ki, de azért a szolgáló hű maradt ahhoz a szerencsétlen négy számhoz. Most szombaton este azonban, hogy — hogy nem, először lekéselt a lutri-ról s már nem fogadták el a betétjét. Másnap pedig az esztendőkön át üldözött négy szám került ki a kerékből. A szerencsétlen legény annyira szivére vette az esetet, hogy felakasztotta magát.

— **(Washington-szobor Párisban.)** Az amerikai szabadságharc vezető szellemének, Washingtonnak ércszobra, melyet az Egyesült-Államok ajánlottak fel ajándékképpen Franciaországnak, tegnap megérkezett Párisba. Az óriási méretű szobrot darabokban szállították, — Havretől Párisig is hajón,

a Szajrán — és ünnepélyes leleplezése a Jena-téren július 13-ikára van kitűzve. A szobor alapja egy négy méter magas amerikai gránit, ezen lesz elhelyezve Washington lovas szobra, mely 7 méter magas és csaknem 6000 kilogrammot nyom.

— **(Magánhivatalnokok fegyvergyakorlata.)** A kereskedelmi miniszter az összes kereskedelmi és iparkamarákhoz leiratot intézett, mely szerint az utóbbi időben többször megtörtént, hogy társulatok, iparvállalatok, kereskedő cégek és egyesek fegyvergyakorlatra behívott alkalmazottaikat elbocsájtották, mert katonai szolgálatuk ideje alatt polgári állásuknak nem tehettek eleget. A miniszter fölhevítette ennek folytán a kamarákat, hogy miután az ilyen elbocsátott alkalmazottak érdekében közigazgatási uton nem intézhetnek, társadalmi uton törekedjenek arra, hogy ilyen dolgok a jövőben minél ritkábban essenek meg.

— **(Kánikula.)** Rettentő meleg lesz július, augusztus és szeptember folyamán — ha igaz. Ezzel biztatnak a csillagvizsgálók. Ugyanis: ha foltok észlelhetők a nap fölületén, az kánikulát jelent. Mareux abbé roppant nagy ilyen foltot észlelt a minap; a folt átmérője, asztronómikus számítás szerint, negyvenezer kilométer.

— **(A koporsó.)** A koporsó tudniillik az az igénytelen külsejű valami, melynek említésére még a legbátrabb ember is megdöbben s így annál nagyobb szenzációt keltett a napokban Lerchenfeld Péterné árpádi lakosnő

ama cselekedete, hogy a tegnapelőtt volt hatvanharmadik születésnapja alkalmából, önmagát egy vadonat-új koporsóval lepte meg. S az öreg hatvanhárom esztendőss asszony, dacára a falubeli vénasszonyok szörnyűködésének, egészen jól érzi magát abban a tudatban, hogy utolsó ágya már vetve várja!

— **(Pör a malacért.)** Érdekes pörben fog nemsokára dönten a pécsváradai járásbíró. A peres felek Képes István és Hermann József, véméndi lakosok, kik akként kerültek egymással pörös viszonyba, hogy Képes István, a szomszédja távollétében gondozására bízott malacot nem akarja visszaadni s azt beszéli, hogy az sohasem volt Hermann Józsefé. Persze Hermann sem hagyja annyiban a dolgot, hanem pört indított a malac értéke erejéig, sáfárkodó szomszédja ellen.

— **(Életmentő leány.)** Csehországi Jicsinben Pollak főtanító leánya, Malvin az uszodába ment. A mint a tóhoz ért, hallotta, hogy az ott játszó gyermekek kiáltják, hogy egy fiú a tóba esett. A fiatal hölgy gyorsan letette kalapját és napernyőjét s a körülbelül három éves gyermek után ugrott, kit saját élete kockáztatásával kimentett. A tó azon a helyen körülbelül 7 méter mély.

— **(Agyonlőtt újságíró.)** Palermóban óriási föltűnést keltett egy gyilkosság, amelynek Alfano ügyvéd, a Papiol című palermói élclap szerkesztője lett az áldozata. Alfonz hírlapi polémiába keveredett Brellos tanárral, az Ora című lap szerkesztőjével, aki sértve érezte magát és segédeket küldött hozzá.

— Kapitány, az égre, talán segíthetnénk valahogy magunkon?

— Én nem tudom a módját. A hullámok mindjárt belesodornak bennünket a mélybe.

— Mit gondol, lehetséges mégis a szabadulás?

A kapitány nem felelt mindjárt.

— Tud uszni? — kérdezte néhány pillanat múlva. Ha a kocsit felborítják a hullámok, akkor a vízbe fulunk.

— Nem tudok.

— Ha a hajnalt kivárhatjuk, akkor talán partra vergődünk, feltéve, hogy üldözőink nem leselkednek a parton s le nem puffantanak a szürkületben bennünket.

— Fél a haláltól, John?

— Nem. Férfimódra fogadom, ha kell. Hanem egy vallomással tartozom. Ugy érzem, hogy életünk utolsó perceit éljük. Most már nincs miért titkolódnom tovább. Jess, én szeretem.

— Nem hamis érzés ez a szívében, John?

— Nem. Miért hazudnám, most, hogy a sir szélén vagyunk?

A leány gyöngéden átkarolta s hosszú, hosszú csókkal felelt.

— Szeretlek, drágám, már kezdettől fogva, hogy megismertelek, tiéd a lelkem — suttogta Jess. Édes nekem ez a rut halál is, hiszen együtt halunk meg!

— John — kérdezte egy gondolattól megborzongva a leány — bizonyosra veszed, hogy lelőnek bennünket, ha meglátnak?

— Igen; meg kell tenniök a maguk biztonságáért.

Majd hozzájuk ment s halkán beszélt velük.

— Tudjátok, mi a szándékom?

— Sejttem — felelte az, akit előző nap a falhoz lóditott. A mynheer azt kívánja, hogy a foglyokat fülaszszuk a vízbe s ha nem akarnának szép szerével elmérülni, ne sajnáljunk tőlük egypár golyót.

— Értelmes fickó vagy.

— Nem nagy dolog. Hanem a meghatalmazást szeretném látni.

— Igen, igen — sürgette a társa is — elő a meghatalmazással, hogy joga van megöletni őket. Elvégre, ha angolok is, azért ugy eb bánja módra még sem bánhatunk az emberfélelvel, különösen, ha olyan csinos, mint az a vászoncseléd.

Müller az ajkába harapott boszuságában.

— Remek fickók vagytok, mondhatom. Én a parancsolótok vagyok s meghatalmazást követeltek tőlem. Különben nesztek!

Olvasták.

— Elismeritek az aláírás valódiságát?

— El.

— Akkor adjátok vissza.

— Azt már nem tesszük! — mondták majdnem egyszerre. Ha még csak arról az átkozott vöröskabátosról volna szó! De mivel igazoljuk így a hóhéri munkánkat?

— Gazemberek, ide adjátok rögtön!

— Szívesen, hanem akkor csak gyilkoljon egyedül. Itt a Vaal, jó segítséget lesz. Mi nagyon szívesen haza-

Alfano azonban visszautasította a kihívást, Berlioz erre az utcán megleste s agyonlőtte. A gyilkost a földühödt tömeg félig agyonverte s a rendőrség alig tudta megmenteni.

— **(Beírások a főgimnáziumban.)** A helybeli kath. főgimnáziumban az 1900/1901-ik tanévre szóló beírások *folyó hó 30-ikán és július hó 2-ikán* történnek, még pedig 30-ikán iratkoznak a helybeli, július 2-ikán a vidéki római kath. tanulók. A beíráshoz bizonyítvány, keresztelő és újra-oltási bizonyítvány szükségesek. Szeptember 1-én, 3-ikán, 4-kén a beiratások folytattnak. *Abeírások délelőtt 9-től fél 12 óráig* történnek.

— **(Meggyilkolt utasodó.)** Odeszszában egy másodosztályú kupében, míg a vonat mozgásban volt, egy orosz tengerészkatona *Wododkiewicz* Zsófia gazdag földbirtokosnőt megfojtotta s kirabolta. A holttestét csak Papieluchi állomáson vették észre s tették le. Az asszony Krakkóban lakott, hol nagy jótékonyágáról volt ismeretes. Krakkóban a vaspálya mellett szép villája s parkja van. Ezelőtt tizenkét évvel elvesztette férjét, ezelőtt két évvel egyetlen fiát. Birtokai Oroszországban, Odessa mellett vannak. Egyetlen fia halála után a birtoknak nagyobb része sógorára, az Odeszában lakó *Wododkiewicz* Konstantinra ment át. Ugyan ő átvette az özvegy birtokainak kezelését is. Fia végső akarata szellemében és saját jószántából *Wododkiewicz* asszony már életében nagy összeget áldozott krakkói jótékony célokra. Alapította: a krakkói főiskolai tanulók diákokthonát, tizenkét helyet

a Helcels-intézetben, egy templomot, emléket *Bohdan Zaleski* költőnek s *Fredro* költő emlékének összes költségeit is ő viselte. Épen Odessából, sógorától tért vissza, fölveve tőle az 1900. évre eső járadékokat s fürdőbe készült menni. A gyilkosnak ezekről ugyilátszik tudomása volt. Ezelőtt két évvel leányát *Sienkiewicz* Henrikhez adta nőül, aki azonban elvált tőle. A gyilkos el van fogva.

— **(A mikroszkopikus fotográfia feltalálója.)** Érdekes öreg ur halt meg pár nap előtt Párisban: *Dagron* a mikroszkopikus fotográfia feltalálója. *Dagron* Páris ostroma alatt csinálta találmányát, melynek segítségével egy négyszögcentiméter kiterjedésű papirosra több ezer sor írást lehet lefényképezni. Az ostromolt város annak idején hasznát is vette ennek a találmánynak és a bekerített városból több mint százezer ilyen mikroszkopikus telegrammot küldtek szét galambokkal. *Dagron* 83 éves volt, mikor meghalt.

— **(Egy ezredorvos rémtette.)** Vérfagyasztó családi dráma tartja izgatottságban Nápoly lakosságát, a melyhez fogható még nem igen történt a véres bűnesetek házában sem. *Luigi Mario Santoro*, a Nápolyban állomásozó 16-ik lovasezred orvosa néhány évig boldogan élt nejével, született *Margherita Costa* marchesával s házasságukból két gyönyörű gyermek született. Nemrég azonban egyenletlenség tört ki a házastársak közt és az asszony két hét előtt gyermekeivel együtt hazament szüleikhez. Tegnapelőtt az ezredor-

vos, a ki örülten szerette feleségét és gyermekeit, levelet írt az asszonynak, hogy küldje el a gyermekeket hozzá, mert nagyon szeretné látni őket. Az asszony elküldte a gyermekeket és erre a férj az ordonnáncával újabb levelet küldött az asszonynak, melyben arra kéri, hogy térjen vissza hozzá, különben megöli a gyermekeket. Az asszony rémülve sietett férje lakására, de alig ért a ház közelébe, föltáruult az ezredorvos negyedik emeleti lakásának ablaka és a férj lekiáltott: *Nesze a gyermekeid! Azzal mind a két gyermeket ledobta az utcára az anyjuk lábai elé.*

A két ártatlan gyermek, a három éves aranyzóke haju *Emilia* és a 18 hónapos *Giuseppina* szétronsolt agyvelővel hevert az anya lábainál, az ezredorvos pedig kihajolt az ablakon és a közönség szemeláttára föbelőtte magát. Feje élettelenül hanyatlott alá és vére lecsurgott a kövezetre. A szerencsétlen anya azóta olyan állapotban van, hogy a megőrüléstől féltik.

Művészet, irodalom.

○ **Budapesti Napló.** Országszerte ismeretes a Budapesti Napló mesés sikere, A Budapesti Naplónak friss és megbízható értesülései lelkes, temperamentumos, kemoly, tartalmas, politikai cikkei, a melyek nyomatkossá teszik a politikai sulyra döntő jelentőségű ujság véleményét, tárcarovatoknál magas irodalmi színvonala, gazdag informatív anyaga, kitűnő értesülései, kimerítő, ötletes, változatos,

megyünk, mert úgy sem tetszik nekünk ez az egész dolog. Fehér emberre mi nem lövöldözünk.

Müller hirtelen uralkodott magán s békéltető hangon megnyugtatta őket.

— Ostobák vagytok, de igazatok lehet. Én a magam részéről szívesen pusztitanám az angolokat éjjel-nappal. Nagyobb gyönyörűséget nem ismerek, mintha kipusztíthatom a lelket belőlük. Különbben is ezek árulók, azért kell elveszniök.

— Persze, persze — mondta gunyosan az egyik búr.

A vihar félelmetes erővel tört ki. A Vaal szennyes hullámainak zugása borzadályllyal töltötte el az éjszakát.

— Olyan a táj — mondta Jess megremegve — mint valami nagy temető, tele sejtelmes, fenyegető kísértetekkel!

— Bolondság! — mondta nyersen a kapitány, hogy észretéritse a rémülettől félrebeszélő leányt.

Jess nem felelt.

— Letértünk az utról! Merre megyünk? — kérdezte John a kocsijuk előtt lovagoló Müllert.

— Nem kell félni! Mindjárt megtaláljuk az utat — válaszolta.

A feketeségben arasznyira sem láttak.

— Hajts a vízbe! — szólt Müller a kocsishoz. Ott nagyon sekély a folyó és nem sziklás a talaj.

— Nem megyek! — vágta vissza dacosan a kocsis.

Menyörgés rázkódtatta meg a levegőt. Jéghideg szél paskolta az utasok arcát; a villám vakítóan fehér fénye egy-egy szempillantásra keresztülvágott a sötétségen.

Méltóságos, borzadályos csönd. Most hirtelen zuhogni kezdett az eső.

A lovakat a víz felé korbácsolta Müller és a két búr.

Tíz-tizenöt lépésnyire hirtelen észrevette John, hogy elmerülnek.

— A pokolra, hisz itt nincs ut!

— Előre! Előre! — dörögte Müller.

John nem felelt, hanem minden erejét megfeszítve, vissza akarta rántani a gyepelével a lovakat. Jess hátranézett s élesen felsikoltott:

— Ránk lőnek!

A két búr leszállott a kocsiról s fegyverükkel a kocsis felé céloztak; Müller is.

A fegyverek eldőrdültek s a kocsis halálosan találva összerugott. Golyó golyó után süvitett el a fülük mellett, de a szekéraljban meghuzódva, mégis kikerülték a halálos ólomot.

— Ne pazaroljatok több töltést! — kiáltotta a hosszú tüzelés után Müller. A pokolra került már valamennyi!

HUSZONKETTEDIK FEJEZET.

A halál árnyékában.

— Jess, nem sérült meg? — kérdezte aggódva a kapitány.

— Azt hiszem, nem. De mi vár még reánk?

— Azt az Isten tudja, én nem.

eleven rovatai s mindennemű közleményeinek változatosága és folyton gyarapodó bősége: napról-napra ékesszóóan tanuskodnak arról, hogy a Budapesti Napló fényesen megfelelt a legvérmesebb várakozásnak is. A Budapesti Napló szerkesztősége és olvasó-bözönsége közt páratlanul meleg és szíves viszony fejlődött ki. Naponként jelentkezik ez a Szerkesztői üzenetek rovatában. Ez a rugója a Budapesti Napló eddigi példátlan nagy sikerének és biztosítéka jövődjé szilárd existenciájának. A Budapesti Napló karácsonyi ajándék gyanúját, egy külső diszre pazar, tájékoztató, közhasznú tartalom-ban mindenre kiterjedő és szépirodalmi részében magas színvonalon álló naptárral kedveskedik kivétel nélkül minden előfizetőjének, azoknak is, a kik a lapra havonként fizetnek elő. Ez a naptár értékes, művészi címtáblája, terjedelmével és tartalmával messze fölette van mindennek, a mit ezen a téren ezideig nálunk produkáltak.

Törvénykezés.

§ **Olcso vászon.** Nagy Pál Józsefné csepeli lakos most tavasszal, április másodikán, mint ő mondja, tojást vitt át a szomszédba, Györkö József házába. Minthogy nem talált senkit, az ablakon is benézett és ismét azt látta, hogy nem lát senkit, ellenben a szobában meg is látott egy tekercsben vagy 118 rőf vásznat. A vászon varatlan megpillantása az asszociáció idearum, az eszmetársulás törvényei szerint eszébe juttatta, hogy egyszer neki is volt vászna s annak lába kelt. S tovább fűzte gondolatait. Ha tőle elvitték, miért ne vihették el ő mástól, miért ne veszszék el másé? S úgy tett, mint gondolá. Bemászott az ablakon s magához véve a gusztált vásznat, odább állott. A káros Györkö Józsefnéknél csak egy hét múlva jöttek rá a vászon eltűnésére, a mikor aztán megindult a nyomozás, a mi sikeresen is végződött. Nagy Pál Józsefné beismerte a főtargyaláson tettét s a kir. törvényszék lopás büntetésben marasztalta el, a miért hat hónapot kapott.

T a n ü g y.

Iskolai Értesítők.

(Előszó-féle.)

Pár nap s megkezdődik az ujságokban az Értesítők rovata.

Egy év munkásságáról számolnak be Péter-Pai napja után az iskolai Értesítők. Hosszu tizhónap fáradságos munkája van ezekben ismertette és bár nagyon sokan az ujságolvasók közül bele sem néznek az iskolai Értesítők rovataiba, azért a lapok mégis hűségesen ismertetik az Értesítőket.

És megvan ebben az igazság és célszerűség. Végre is egy esztendő munkája súlyos és terhes; egy esztendőben az ifjuság törekvése, a tanárok és tanítók buzgalma sokkal inkább komolyabb, nagyobb működés, sem hogy afelett könnyedén atsiklani lehetne.

Egy esztendői tanítás és tanulás sok hasznos és tanulságos dolgot foglal magában. Épülhet belőle mindenki, a ki szorgalmasan olvassa az iskolai Értesítők rovatát.

A népoktatás menetét feltüntető elemi népiskolai Értesítőkből hű tükrét nyerjük a mai elemi oktatásnak. Dicsérendő előnyeivel, javítandó hibaival egyképp szemünk előtt áll s míg egyrészt látjuk a tanítók munkásságát, másrészt megismerhetjük a nép gyermekeinek a művelődés okvetlenül szükséges alaptölteteiben való előhaladását.

És látva mindezt, a középiskolai Értesítőkből már a művelt középosztály jövőjére vonhatunk le következtetéseket. Itt is a tanárok buzgósága, a növendékek szorgalma az irányadó; valamint a felsőbb leánynevelésről szóló Értesítőkből láthatjuk, hogy nő-e vagy csökken a gyenge nem között a művelt, tanult, tehát finomult izlésű és gyengédlelkületű rész?!

Azoknak a tanintézeteknek Értesítői pedig, melyek egyes életpályára képesítenek, a tanító és tanítónőképzők, a jogi és theologiai akadémiák és a többiek, — ezek elébünk tárják, hogy milyen lesz jövőre a tanítók serege, milyen az a diplomás osztály, melyből hivatalnokaink s társadalmi, politikai és vallási közéletünk harcosai kerülnek ki!?

Mindezekért tehát most, az iskolai Értesítőkről irt eme beköszöntő-félében szíves figyelmükbe ajánljuk olvasóinknak eme rovatot.

Olvassák buzgón, sok lesz abban a tanulságos és hasznos dolog, a mi épülésükre fog szolgálni!

*

A szegvárdi államilag segélyezett községi polgári fuiskola huszonnegyedik Értesítője az 1899-1900. tanévről az első iskolai Értesítő, melyet már a mai napon megküldtek szerkesztőségünknek. Az Értesítőt Krammer János igazgató állította össze, ki igazgatói jelentésében az intézetnek a most végződő tanév történetét mondja el. Az intézet növendékei körében fennálló „Garay kör“ tagjai dicséretes önképzőköri működést fejtettek ki s az évszázó ünnepély folyó hó 24-én tartatott meg. A végzett tananyag rövid attekintése után olvashatjuk, hogy az intézetnél tizenegyen tanítottak, köztük nyolc rendes tanár és három hitoktató. A növendékek száma a hat osztályban 204 volt s az intézetnek huszonnegyévi fennállása alatt összesen háromezerkétszáztiz növendéke volt. Az első osztályban volt 50 tanuló, köztük 2 tiszta kitünő; elégtelen 8. A második osztályban volt szintén 50 tanuló, köztük kitünő 1, elégtelen 9. A harmadik osztályban volt 30 tanuló; 1 tiszta kitünő; elégtelen 6. A negyedik osztályban volt 27 tanuló; elégtelen négy. Az ötödik osztályban 24 tanuló közül kitünő volt 1; elégtelen négy. A hatodik osztályban volt 18 tanuló; kitünő 2, elégtelen egy sem. Az összesen 23 elégtelen közül javító vizsgát tehetnek huszonketten; ismétlésre csak egy utasított. Az intézetben magántanuló 49 volt.

A statisztikai adatok felsorolása után a jövő évre szóló tájékoztatóval záródik be az Értesítő.

)(Magyarosodó iskola. Örvedetes jelenség az, hogy néhány buzgó, magyar néptanító, az egyes községekben uralkodó germán szellemmel harcra kelve sikeresen fáradozik a magyarosodás érdekében. Ilyen többek között a lipovai iskola tanítója, Lutz György is, ki a teljesen német ajku község iskolaszékét arra bírta rá, hogy a tanítás hivatalos nyelvül a magyar nyelvet fogadják el. A napokban tartották az évszázó vizsgát Lipován, hol a kir. segédtanfelügyelő jelent meg, kinek alkalma nyílt meggyőződni arról, hogy az ottani iskolában mily szépen hódít a magyarosodás szelleme. A gyermekek az idén is már magyarul beszéltek, de természetesen még törik a magyar nyelvet, azonban tekintve buzgó tanítójuk fáradhatatlan voltát, remélhető, hogy jövőre már tiszta magyar nyelven s a beléjük oltott hazafiság érzetétől áthatva fogják szavalni a »Talpra magyar«-t!

)(Kinevezett tanító. A m. kir. vallás és közoktatásügyi miniszter Köncöl József mohácsi polgári iskolai segédtanítót rendes tanítóvá nevezte ki.

)(A nagykozári iskola államosítása. A nagykozári iskolaszék már huzanosabb idő óta fáradozik a községi iskola államosításán s ez ügyben feliratot is intézett a m. kir. vallás és közoktatásügyi miniszterhez, ki a feliratot a napokban küldte le a pécsi kir. tanfelügyelőséghez azon értesítéssel, hogy a ráckozári községi iskola államosítását, a feliratban felemlített, méltánylást érdemelő indokok alapján elvileg elfogadja, az államosítás részleteinek letárgyalásával pedig a n.kozári iskolaszéket és a pécsi kir. tanfelügyelőséget bizza meg.

Közgazdaság.

A vetések állása.

A földmívelési miniszterium a magyarországi vetések és a terméskilátásokról beérkezett jelentések alapján általános jelentést tett közzé, melyből adjuk a következőket:

Az időjárás többnyire kedvező volt a vegetációra. Esőzések felüditették a tavaszakat, ámbar néhol még panaszkodnak a szárazság miatt. Jégeső, záporosó és vihar e hó 23-án beérkezett távirati jelentések szerint a Duna jobb- és balpartján több helyütt jelentékeny kárt okozott. Ezenkívül a gyakori szél és itt-ott vihar következtében az őszi szeszakulását is jelenti több tudósító. A rozsdá terjedése miatt némi aggodalom mutatkozik a különben is sok helyen megdőlt vetések irányában, a melyekben már részben a rozsdá egész a kalászkig feljutott. Az árpa és zabban is van rozsdá. A beérkezett közel 1000 jelentés nyomán kitűnik, hogy az ország tulajdonképp részben az őszi gabona mennyiségre nézve a multkor jelzettnél valamivel kedvezőbb, bár a rozsdá néhol jelentékenyebb mértékben terjedt. A tavaszok közül az árpa inkább változatlanul áll, ellenben a zab kissé hanyatlott.

Buza. Az őszi és tavaszi buzavetések csekély kivételtől eltekintve már mindenütt kalászban vannak és nagyobbára kedvező körülmények között elvirágoztak. Ez idő szerint még a terméskilátások közepesek. A további időjárástól függ tehát, hogy a rozsdá okozta kár mily mértékű és terjedelmű lesz. A várható buzatermés szemben a mult évi eredménnyel, valamivel kisebb, a mennyiben országos átlagban a gazdasági tudósítók kat. holdankint 6.5—7.0 métermázsára becsülik, a mult évi közel hét métermázsa átlaggal szemben és így a remélhető összes termés 37.3 millió métermázsa körül fog ingadozni.

Rozs. Az őszi rozs és kétszeres fejlődésében meglehetősen jól haladt, az Alföldön zsendül, sőt a homoki részeken kasza alá érett itt a napokban megkezdhetik az aratást. A rozs, mennyiségre nézve, szemben a mult évvel, jóval kisebb termést ígér, mivel a tavaszi időjárás sok kárt okozott benne. A rozstermés hozama, bár sok helyen nagyon ritka, főül lesz az 5.5 métermázsán, vagyis végeredményre nézve várható mintegy 10—10.5 millió mm. jó minőségű termény.

Árpa. Az őszi árpa aratása a déli vidékeken megkezdődött, az eredmény — a mint az előrelátható volt — kielégítő. A várható terméseredmény kat. holdankint 6.5 métermázsára tehető és így összesen remélhető mintegy 11—12 millió métermázsa.

Zab. A zabvetésekre az időjárás nem volt mindenütt kedvező, a tavaszi hideg idő hatása alatt áll most is és a szárazságot is sınıli több helyütt. A várható terméseredmény katasztrális holdankint megközelítőleg 6 métermázsára tehető. Az összesen várható terméseredmény 10.4 millió métermázsa körül lesz.

Repce. A repce aratása folyamatban van, sőt már a cséplés is, az eredmény — a mint előrelátható volt — mennyiségileg gyenge, minőségileg nagyobbára kielégítő. Néhol a repcét minőségében is megkárosították a férgek.

A kukorica országsszerte fejlődésben szép előhaladást tett, ez alól csak a kisebb részt kitevő egészen megkésett és az esőt nélkülöző vetések tesznek kivételt. Töltögetése folyamatban van, a késői vetéseket azonban még csak most kapálták. A mint többfelé kezd mutatkozni, helyenkint a drótféreg károsítja.

□ A szőlőbetegségek meggátlása. A m. kir. földművelésügyi miniszter 66564/1899. számú rendelete a szőlőbetegségek meggátlásáról szól. A magyar kir. központi szőlőszeti kísérleti állomás, nemkülönben a magyar kir. rovarvartani állomás e miniszteri rendeletnek úgy vél eleget tenni s a betegségek meggátlását akkor reményli, hogy sikerülni fog, ha mindenek előtt a szőlő ellenségei által megtámadott növényrészeket és a bajt okozó növényi vagy állati ellenségeket megvizsgálás, tanulmányozás végett beküldik a fenti két intézetnek, mert mi sem természetesebb, mint az, hogy előbb ismerni kell a baj okát, természetét, a betegségek káros elváltozásait s csak aztán lehet alkalmas gyógyszerről gondoskodni. A földművelésügyi miniszter említett rendeletére, illetve foganatosítására a szőlőszeti s rovarvartani állomás a szőlő ellenségei által megtámadott növényrészek és a bajt okozó növényi, vagy állati ellenségek megszedésére, csomagolására és beküldésére nézve egy utasítást dolgozott ki, melyben körülírták, hogy az előforduló szőlőbetegségek megvizsgálására és tanulmányozására végett a beteg részeket, vagy a betegséget okozó állatokat hogyan csomagolják be, mi módon küldjék az illető intézetekbe. Az utasításhoz kérdőívet is csatoltak, melyre a baj megállapítására nézve lényeges felvilágosítások irandók, mint pl. milyen a talajvíz állása, mikor vették észre a bajt stb. Az utasítás szerint becsomagolt beteg szőlőminta, vagy bajt okozó rovar a kitöltött kérdőívvel aztán a magyar kir. központi szőlőszeti kísérleti, vagy rovarvartani állomásnak küldendő be.

□ Lépfene. Dobokán az előbb csak szórványosan föllépett lépfene most már járványszerű jelleget kezd ölteni. Eddig öt darab szarvasmarha hullott el lépfenében. A megszállt hatósági óvintézkedéseket az elüljáróság szigorúan foganatosítja.

□ Gazdasági munkásközvetítés. A földművelésügyi miniszterium munkásügyi osztálya (földművelésügyi miniszterium Budapest, II. emelet 78.) a törvényhatósági és községi közvetítőktől beérkezett tudósítások alapján nyilvántartja azokat a munkásokat, kik gazdasági-, erdő- vagy földmunkára stb., idegen községbe is hajlandók elszereződni. A munkásokat keresőknek az említett osztály levélbeli vagy távirat megkeresésre díjtalanul szolgál felvilágosítással s készséggel közvetíti a munkások felfogadását.

□ A méz értékesítése. Nem minden méhészlakik oly helyen, például nagyobb városban, vagy annak közelében, a hol a méznek mindig jó kelendőse van és kicsinyben is sok mézet lehet eladni jó áron. A nagy fogyasztási helyektől távolabb fekvő helyeken lakó méhészek, különösen pedig azok a kiknek nincsenek összekötéseik, vagy a piaci helyzetet nem ismerik, sokszor a legnagyobb zavarban vannak, ha néhány métermázsza mézüket terem, mert nem tudnak vele mit csinálni s potom áron vesztegetik el. Így volt ez még nem régen; de ma már mások,

a méhészre és a méhészetre sokkal kedvezőbbek a viszonyok. Ma bármily mennyiségű mézet minden nehézség nélkül lehet értékesíteni illő áron. Nem kell más, csak egy levelezőlapot írni az országos méhészeti egyesület által a földművelésügyi miniszter támogatásával létesített mézértékesítő bizottsághoz (Budapest, IX. Köztelek), a hol nemcsak értékesítik a mézet a rendes napi ár biztosításával, hanem még szállító edényeket is adnak díjtalanul és bérmentve.

□ Gazdasági tudósítás. Megyénkben az időjárás rendkívül kedvez a növényzetnek; június hónap első felében jó meleg, napos idő volt, míg most eső köszöntött be, nagy hasznára a félig kiszáradt kapásnövényzetnek. A gabonaneműek általában igen jól állanak; a termésátlagot búzából 8—9 métermázsára, rozsból 7—8, árpából 8—9 és zabból 6—7 métermázsára taksálják egy kat. hold jól megművelt földről. Széna kaszálása folyamatban van, hozama közepes. A gabonaforgalom készletek hiányában szünetel.

TÁVIRATOK.

— A trónörökös házassága.

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Nagyváradról *Schlauch* Lőrinc bíborosérsek *Szell* Kálmán miniszterelnök felszólítására Bécsbe utazott a *Ferenc-Ferdinánd* trónörökös eskütételére, melynél *Schlauch* is asszisztálni fog.

— Lueger Bécs díszpolgára.

(A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A bécsi városi Tanács egyhangulag elfogadta a *Lueger* polgármesternek Bécs díszpolgárává választására vonatkozó indítványt.

— **Nyuly Mihályt felmentették.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A budapesti esküdtszéken ma délután hirdették ki *Horváth* István ügyvéd gyilkosának *Nyuly* Mihálynak bűnpörében az esküdtek verdiktjét. *A verdikt felmentő volt*, a mi váratlanul nagy hatást keltett. *Nyuly Mihályt azonnal szabadlábra helyezték.*

— **A boxerek lázadása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A londoni „Daily Telegraph“ szerint Honkongban általános az anarkia. Oly vérontástól tartanak, mint a taipingek felkelésekor volt. *A boxerek rabolnak*; gazdagabb kínaiak menekülnek. *Li-Hung-Csang* ujrancsot kapott, utazzék Pekingbe a rendet helyreállítani. Ellenségei erre azt izenték neki, hogy *megölik mire odaér.* Minden oldalról megerősítik a csapatok bevonulását Tiencsinbe.

A Hongkongba érkezett gőzöst, melyen számos asszony volt a hittérítőkkal, ezzel a kiáltással fogadták: *»Üssétek agyon az idegen ördögöket!*« A hajóról emiatt nem is mertek kiszállni.

Csifuból írják, hogy a kínaiak előnyomulnak Niucsuan felé. A kínai sereg teljes számmal csatlakozik a boxerekhez. A kínaiak azzal dicsekednek, hogy négy-százezren vannak. Az idegenek százezer európai katonát kérnek; ötvenezret Pekingbe. A kínai győzelmek folytán a nép egyre izgatottabb.

Szerkesztői üzenet.

Emeleten.

Adjuk tudtára mindazoknak,
Kiket a sorsunk érdekel,
Hogy kiadónk *redakciónkat*
Az emeletre tette fel;
Előléptetett a földszintről
Bennünket, — dicséret neki!
Vizitjét sok »lapunk barátja«
Ezután már itt fenn teheti.

Szép lakni bár földszinten is, de
Az emelet az elegáns;
Mások miatt az irigység már
— Bevalljuk — minket sohse bánt.
Elegánsan lakunk mi is már
Az emeleten idefenn,
S az uri jó mód ime végre
Hát mi tőlünk se idegen!

Igaz, hogy a lépcsőfokoknak
Ugrálása nem kellemes;
De oly kilátást, milyen itt van,
Máshol szemünk h'jába keres.
Hiszen belátunk oda épen,
A hol van a királyi Tábla;
S kutatjuk gyakran: rejt-e titkot
Az elnök urnak a szobája?!

A megye-utcát már nem nézzük
És nem az Eizer-ház falát;
S nem látjuk, ha az ügyészségtől
A nagytörvényre mennek át
Diszes fiakker puha mélyén
A tisztelt című rab urak —
S kutyapecért és rendőrt együtt
Ha kóborló eb leugat!

S nem látjuk már a vadvizet se,
Esős időben mely lefoly
A megye-utcán nagy suhogva . . .
Mindez elmúlt, nincsen sehol!
S mi fenn vagyunk az emeleten,
Hol — mint kiadónk mondaná —
A felülteletti szerkesztőség
Nem száll a színvonal alá!

A ki pedig e verses szerkesztői üzenet ellenkezőjére kíváncsi, az olvassa el a »Pécsi Figyelő« 1896. évi szeptember 5-diki számában megjelent, szintén verses szerkesztői üzenetet, a melynek címe — »Földszint.«

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIJS JÓZSEF
kiadó.

Nyilt-tér.

Köszönetnyilvánítás.

Mindazoknak, kik szeretett, felejtethetlen jó

férjemet

utolsó útjára elkisérték és részvényt nyilatkozatukkal fájdalommat enyhíteni igyekeztek, ez uton is igaz köszönetet mondok.

Pécs, 1900. június hó 26-án

özv. Dr. Stein Henrikné.